

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce:

I. K.,

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-67057-4/SO-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím žalované ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-67057-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 3. 2021, č. j. OAM-13776-17/TP-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2. Správní orgán prvního stupně rozhodl v souladu s § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) tak, že zamítl žádost žalobce ze dne 22. 3. 2021 o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyly naplněny důvody hodné zvláštního zřetele.

II.

Obsah žaloby

3. Žalobce zaprvé namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když správní orgán neprovedl výslech žalobce a jeho manželky a když si nevyžádal šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí ve věci syna žalobce, a žalovaná takový postup aprobovala. Uvedená nezákonnost má za důsledek porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, když uvedené řešení není v nejlepším zájmu jejího dítěte.
4. Žalobce uvedl, že jeho povinnost tvrzení i povinnost důkazní byla splněna. Jako důvod hodného zvláštního zřetele označil v doplnění žádosti o povolení trvalého pobytu **dlouhodobý pobyt** žalobce a jeho rodiny na území České republiky, zejména nezletilého syna žalobce a jejich sociální, rodinné a ekonomické vazby na území České republiky. K prokázání svého tvrzení navrhl žalobce jako **důkaz výslech svých svůj a své manželky** a šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí ve věci syna žalobce. Právě prostřednictvím navržených důkazů chtěl žalobce prokázat zákonem požadovaný důvod hodného zvláštního zřetele, jeho individuální vazbu na území České republiky a intenzitu jeho rodinných, sociálních a ekonomických vazeb. Žalovaná však neposuzovala individuální okolnosti žalobce, resp. ani žalobci neumožnila tyto prokázat a nemohla je tak posoudit, jelikož neprovedla žalobcem navrhované důkazy, ale vycházela z obecných poznatků týkajících se jiných cizinců. Je sice možné, že za stejnou dobu, po kterou žalobce pobýval na území České republiky, v obdobných případech nevzniknou vazby natolik intenzivní, aby zakládaly důvod pro udělení trvalého pobytu dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se však domnívá, že je v rozporu se zákonem, pakliže správní orgán neposuzuje každý případ dle konkrétních individuálních okolností každého žadatele, a pakliže neumožní každému konkrétnímu žadateli tyto skutečnosti prokázat jimi navrhovanými důkazy, zejména v případě, kdy se jedná o osobní vazby žalobce na území a jako takové je těžko je prokázat listinnými či jinými důkazy.
5. Žalobce je pak toho názoru, že v případě, kdy žalovaná shledává, že provedení žalobcem navrhovaných důkazů je nadbytečné, ale zároveň byla žádost žalobce zamítnuta z důvodu zakotveného pod ust. § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tedy že nebyly prokázány důvody zvláštního zřetele hodné, postup správního orgánu I. stupně, resp. žalované, která tento postup svým rozhodnutím aprobovala, je vnitřně rozporný a neobstojí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce označil konkrétní důkazy, za jejichž pomocí je možné prokázat tvrzené skutečnosti.
6. Zadruhé žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobce se žalovaná nedostatečně vypořádala s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého života a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přestože žalobce dostatečně namítl skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Žalobce v žalobě opětovně uvedl důvody, se kterými se žalovaná dle jeho názoru nevypořádala, tedy skutečnost, že na území

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

České republiky pobývá se svou rodinou. Zamítnutím žádosti o trvalý pobyt by byla způsobena závažná újma celé nejbližší rodině žalobce, neboť bude muset následovat žalobce do země původu, a to za situace, kdy celá rodina žalobce je na území České republiky začleněna a na území Ukrajinské republiky nemá vytvořené zázemí. Žalobce by musel v případě zamítnutí žádosti vycestovat s celou rodinou do země, kterou jeho syn s ohledem na svůj věk prakticky nezná, neboť téměř od svého narození žije na území České republiky. Syn žalobce by tak byl vytržen ze svého aktuálního sociálního prostředí, což by mohlo způsobit závažné újmy v oblasti jeho psychického a sociálního vývoje.

7. K odůvodnění svých závěrů odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ze kterého dovodil, že se žalovaná pouze formálně nikoliv dostatečně věcně vypořádala s přiměřeností dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019-33, ve kterém NSS zdůraznil, že není možné, aby správní orgány zvážily přiměřenost zásahu, „aniž by jej však vůbec definovaly a učinily relevantní skutková zjištění.“ Žalovaná však rezignovala na definování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce obzvláště jeho nezletilého syna. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze kterého dovodil, že do práv dítěte je možné zasáhnout jen v případě naléhavé společenské potřeby, která musí být náležitě odůvodněna. V závěru své žaloby žalobce poukázal na rozsudek NSS dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, kterým dovozoval závěr, že názor žalované o tom, že pouze dlouhodobý zákaz pobytu je možné považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, je překonaný.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí a průběh správního řízení. Žalovaná odmítla, že by žalobce neměl možnost dostatečně popsat důvody hodné zvláštního zřetele. Žalobce stejně jako v případě žádosti o povolení trvalého pobytu a odvolání, zůstal i v případě žaloby, co se týče tvrzení o důvodech hodných zvláštního zřetele, pouze v obecné rovině. Tvrzení o tom, že žalobce na území České republiky žije a s tím spojená integrace a existence zázemí včetně vazeb na území není dle žalované důvodem hodným zvláštního zřetele, který vyžaduje zákon o pobytu cizinců.
9. Žalobce nenamítal, že by hovořil pouze česky (a žalovaná tak ani vzhledem k národnosti žalobce a jeho rodičů nepředpokládá). Nezletilý syn je ve věku, kdy je schopen se rychle adaptovat na změnu prostředí. Žalovaná ze stejných důvodů odmítá tvrzení, že změny prostředí poznamenají nevratitelným způsobem další psychický a sociální vývoj syna žalobce. Dále zdůraznila, že migrace je dnes zcela běžná záležitost, při které následují děti své rodiče. Prostředí Ukrajiny, jakožto evropské země, se od toho českého výrazně neliší.
10. Žalovaná taktéž nesouhlasila s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí definovala, že pro syna žalobce je nejlepším zájem zůstat s rodiči. S ohledem na nízký věk si syn žalobce nemohl dle žalované k území České republiky vytvořit dostatečně silné vazby. Navíc je syn žalobce ve věku, kdy je schopen se dobře adaptovat na změnu prostředí.

IV.

Právní posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci řízení vyjádřili s tímto postupem svůj souhlas. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud vycházel z následující právní úpravy:
14. Podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.*“
15. Udělení povolení k trvalému pobytu podle citovaného ustanovení předpokládá výklad neurčitěho právního pojmu jiné důvody hodné zvláštního zřetele. Neurčitými právními pojmy, jejich

výkladem a soudním přezkumem se NSS opakovaně zabýval. Při výkladu neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou a okolnostmi případu. Sám přitom musí alespoň rámcově obsah a význam užitěho neurčitěho pojmu objasnit, respektive zhodnotit, zda lze posuzovanou věc zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitěho pojmu (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 – 73). Na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení jsou však výklad neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav plně a meritorně přezkoumatelné soudem (rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, zakládající se na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, nebo rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2022, č. j. 2 Azs 130/2022-35 - v posledně uvedeném rozsudku nebyla uznána jako důvod zvláštního zřetele hodný situace žadatelky, která byla hluchoněmá, sama se starala o dceru, a její matka a otec žili v ČR).

16. Soud se nejprve zabýval tím, zda správní orgány rozhodovaly v souladu s podklady, které obsahuje správní spis, a zda byl skutkový stav zjištěn řádně. Stěžejní závěr správních orgánů spočívá v tom, že žalobce konkrétně netvrdil ani neprokázal důvody hodné zvláštního zřetele a spokojil se pouze s obecnými tvrzeními.
17. V případě žádostí podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců NSS dlouhodobě zastává názor, že břemeno tvrzení ohledně existence důvodů hodných zvláštního zřetele pro vydání povolení k trvalému pobytu leží na straně žadatele (viz např. rozsudek ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 103/2011 - 62).
18. Žalobce se ve svých vyjádřeních podaných v průběhu správního řízení omezoval pouze na obecná tvrzení, že v zemi původu nemá žádné zázemí, veškeré osobní a sociální vazby má na území České republiky, syn žalobce zemi svého původu prakticky nezná. Žalobce neuvedl žádná konkrétní tvrzení, která by ho nějakým způsobem odlišovala od jiných žadatelů (cizinců), kteří by taktéž uvítali nejvyšší pobytové oprávnění bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

19. S ohledem na shora uvedené dle soudu nelze přijmout závěr, podle něhož žalovaná, potažmo ministerstvo, nedostatečně zjistily skutkový stav, když žalobce neunesl své břemeno tvrzení týkající se existence důvodů hodných zvláštního zřetele pro vydání povolení k trvalému pobytu, a že by ve svých odůvodněních nezohlednily nejlepší zájem dítěte.
20. Syn žalobce je ve věku, kdy je schopen se rychle adaptovat na prostředí, ještě si nemohl vytvořit dostatečně silné vazby na území České republiky a byl povinen k vycestování společně se svými rodiči. Nejbližší rodinné vazby tak byly zachovány, když pro dítě ve věku syna žalobce je nejdůležitější zůstat se svými rodiči. Nelze se ztotožnit se spekulativním závěrem žalobce, že by ho změna prostředí poznamenala nevratitelným způsobem, když toto tvrzení se zakládá pouze na domněnce, která není nikterak podložená. Nadto žalobce má na území svého původu příbuzné, kteří můžou pro žalobce společně s jeho rodinou vytvořit vhodné zázemí. Soud tedy uzavírá, že správní orgány správně vymezily, že v nejlepším zájmu syna žalobce jako dítě je zůstat se svými rodiči, tak aby byly zachovány jeho nejbližší rodinné vazby a jeho rodiče případně zajistili na území svého původu co nejlepší podmínky pro jeho sociální a psychický a fyzický vývoj. V uvedeném duchu správní orgány dostatečně odůvodnily i předmětná rozhodnutí.
21. Taktéž správní orgány stejně nijak nepochybily, pokud neprovedly důkazy, které žalobce navrhoval (výsledky žalobce a jeho manželky a šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí ve věci žalobce), když žalobce byl povinen nejdříve tvrdit skutečnosti ohledně existence důvodů hodných zvláštního zřetele a až poté je prokazovat. Protože tvrzení žalobce zůstala v obecné rovině, skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně i bez provedených důkazů, s čímž se ostatně správní orgány v předmětných rozhodnutích vypořádaly. Správní orgány považovaly totiž tvrzení žalobce za prokázaná, avšak neodůvodňující vyhovění žádosti. Žalobní námitka je nedůvodná.
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
23. Vzhledem k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) je správní orgán povinen zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vzhledem k přímé aplikovatelnosti tohoto článku a její přednosti před zákonem. Uvedené vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29: *„je třeba se zabývat otázkou přiměřenosti a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“*
24. Žalovaná ve svém rozhodnutí vymezila shodně jako ministerstvo ve svém prvostupňovém rozhodnutí, že v nejlepším zájmu syna žalobce je být společně se svými rodiči, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

stejně jako jemu nebylo uděleno nejvyšší pobytové oprávnění z důvodu neprokázání důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalobce tak mohl vycestovat společně se svou rodinou do země svého původu a nebyl by od nich odtržen. Nejbližší vazby tak zůstaly zachovány a nebylo zasaženo do stávajících sociálních a rodinných vazeb. Na území domovského státu má žalobce příbuzné a stejně jako jeho manželka a syn je státním příslušníkem Ukrajiny, takže se má kam vrátit. Dále žalovaná odůvodnila svůj závěr tím, že na území České republiky žalobce žije pouze z úspor. Ani z hlediska ekonomického tak nemohlo být dle závěru žalované zasaženo do jejich práv.

25. Ani druhá žalobní námitka tak není důvodná. Žalovaná se s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého života a rodinného života žalobce vypořádala zcela dostatečně.

V.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Městský soud v Praze tedy dospěl na základě všech shora uvedených skutečností k závěru, že žaloba není důvodná a ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Praha 28. března 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.